

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Mikołaj Żaboklicki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego

w sprawie **T. G.** skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k. i in.,

D. G. skazanego za czyn z art. 280 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców obu skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 21 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 191/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt II K 46/17,

**I. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k.
uchyla zaskarżony wyrok co do:**

**a/ T. G. w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu
pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do**

czynów z aktu oskarżenia z pkt.: I, II, III, IV, V, VIII, X, XI, XII, XVIII, XXXIII, XXXIV, XXXVII, XLIII,

b/ D. G. w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do czynów z aktu oskarżenia z pkt.: XI, XII, XXII, XXIV- XXVI, XXVIII, XXXI-XXXIV, XXXVI-XXXIX, XLII, co oznacza także uchylenie ex lege orzeczenia o karze łącznej (pkt I.18 wyroku sądu odwoławczego),

i w tym zakresie sprawę obu oskarżonych przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie w postępowaniu odwoławczym;

II. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. i art. 536 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok także co do:

a/ W. W. w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do czynów z aktu oskarżenia z pkt.: I-VI, XII, XXIV, XXV-XXVIII, XXXI-XXXIV, XXXVI-XXXIX, XLII-XLIII (rozstrzygnięcia w tym zakresie zawarte w pkt I.1-3, 6-7 wyroku sądu odwoławczego);

b/ A. M. w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do czynów z aktu oskarżenia z pkt.: VIII, X, XLII, XLIV;

c/ M. T. w zakresie w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do czynów z aktu oskarżenia z pkt.: XXII, XXV-XXVI, XXVIII, XXXI-XXXII, XXXVI-XXXVIII, XLII;

d/ J. S. w całości,

e/ P. C. w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania oskarżonego, tj. co do czynów z aktu oskarżenia z pkt.: XXII, XXV-XXVI, XXXI-XXXII, XXXVI-XXXVIII, co oznacza także uchylenie ex lege orzeczenia o karze łącznej (pkt I.30 wyroku sądu odwoławczego);

f/ M. D. w całości,

i sprawy tych oskarżonych w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. Z., Kancelaria Adwokacka w T., oraz na rzecz adw. M. C. Kancelaria Adwokacka w K., kwoty po 3247,20 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanych T. G. i D. G. i obronę w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

[J.J.]

Jarosław Matras Małgorzata Gierszon Zbigniew Puskarski

Andrzej Stępka Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w Tarnowie toczyło się postępowanie karne obejmujące czternaście osób oskarżonych o popełnienie łącznie 44 przestępstw w różnych konfiguracjach osobowych. Postępowaniem tym objęci byli także T. G. i D. G. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt II K 46/17, T. G. został prawomocnie skazany za następujące przestępstwa:

- zabójstwo 2 osób oraz usiłowanie zabójstwa jednej w dniu 16 listopada 2006 r. w O. (pkt LIV, LVII, LX);
- zabójstwo 2 osób w dniu 1 grudnia 2006 r. w P. (pkt LXIII, LXVI);
- rozbój z użyciem broni palnej w dniu 21 lutego 2004 r. w K. na szkodę K. K. (pkt LXIX);
- rozbój w dniu 5 stycznia 2005 r. w S. na szkodę U. Ś. i W. J. (pkt LXXI);
- rozbój w dniu 22 marca 2005 r. w K. na szkodę S. K. (pkt LXXII);
- usiłowanie rozboju w dniu 28 grudnia 2005 r. w O. na szkodę R. M. i P. M. (pkt LXXIV);
- włamanie w dniu 28 października 2004 r. w G. do naczepy ciągnika siodłowego marki Iveco nr rej. [...] i kradzież gum do żucia [...] na szkodę firmy A. s.r.l (pkt LXXV);

- włamanie w nocy z 24 na 25 lipca 2006 r. w G. do zbiornika samochodu D. nr rej [...] i kradzież paliwa w ilości 1100 litrów na szkodę firmy A. s.r.o. (pkt LXXVII);
- włamanie w dniu 4 października 2006 r. w W. do samochodu osobowego marki V. nr rej. [...] i kradzież pieniędzy, rzeczy osobistych i dokumentów na szkodę V. D. i R. V. (pkt LXXIX);
- włamanie w dniu 4 listopada 2006 r. w D. do składu budowlanego i kradzież paliwa i szeregu przedmiotów na szkodę A. S. (pkt LXXXI);
- rozbój w dniu 21 lutego 2007 r. w M. i kradzież pieniędzy i dokumentów na szkodę T. K. i Y. K. (pkt LXXXIII).

Za poszczególne czyny T. G. został skazany na jednostkowe kary pozbawienia wolności, a następnie orzeczono wobec niego karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności i na mocy art. 77 § 2 k.k. ustalono, że oskarżony może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po odbyciu nie mniej niż 35 lat kary (pkt LXXXVI wyroku).

Za czyny z art. 148 § 1 k.k. i czyny dotyczące rozbojów, na mocy art. 40 § 2 k.k. orzeczono wobec T. G. środki karne pozbawienia praw publicznych, a na podstawie art. 90 § 2 k.k. orzeczono łączny środek karny pozbawienia praw publicznych na lat 10 (pkt LXXXVII). Ponadto na mocy art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono środki karne w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody i częściowego zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych.

Na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd uniewinnił T. G. od zarzutów popełnienia przestępstw zarzucanych w punktach VII, IX, XIII, XV, XVI, XIX, XX, XXXV aktu oskarżenia, a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (pkt LXXXV wyroku).

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca T. G. oparł podstawy apelacji o przepisy art. 438 pkt 2 - 4 k.p.k. i zarzucił: 1/ naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 1-6 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 1-6 k.p.k.; art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k.

2/ będący wynikiem naruszenia w/w przepisów prawa błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść.

3/ rażąco niewspółmierność orzeczonych kar za przypisane czyny.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść T. G. w zakresie pkt LXXXV wyroku (z wyjątkiem czynu z pkt XV), a to w zakresie uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie D. G. został prawomocnie skazany za następujące przestępstwa:

- rozbój w dniu 22 marca 2005 r. w K. na szkodę S. K. (pkt XCVI);
- usiłowanie rozboju w dniu 28 grudnia 2005 r. w O. na szkodę R. M. i P. M. (pkt XCVIII);
- zabór w celu krótkotrwałego użycia w nocy z 5 na 6 stycznia 2006 r. w M. samochodu marki Volkswagen LT 28 nr rej. [...] na szkodę L. K. (pkt XCIX);
- włamanie w nocy z 16 na 17 grudnia 2005 r. w D., zabór w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki Polonez Truck nr rej. [...] oraz kradzież blach, rynien oraz innych materiałów pokryciowych na szkodę I. K., G. S. i G. S. (pkt C);
- włamanie w nocy z 28 na 29 grudnia 2005 r. w M. i kradzież psów rasowych na szkodę Z. Z. (pkt CII);
- włamanie w dniu 23 lutego 2006 r. w G. do naczepy samochodu marki Scania nr rej. [...] i kradzież transportu alkoholu na szkodę S. (pkt CIV);
- kradzież w nocy z 21 na 22 kwietnia 2006 r. w G. 22 sztuk krzewów ozdobnych typu tuja na szkodę Szkoły Podstawowej w G. (pkt CVI);
- zabór w celu krótkotrwałego użycia w dniu 18 maja 2006 r. w C. samochodu marki C. nr rej. [...] na szkodę Z. K. i M. A. (pkt CYIII) oraz kradzież w dniu 18 maja 2016 r. w G. mebli ogrodowych na szkodę P. J. (pkt CIX);
- włamanie w nocy z 24 na 25 lipca 2006 r. w G. do zbiornika samochodu D. nr rej. [...] i kradzież paliwa w ilości 1100 litrów na szkodę firmy A. s.r.o. (pkt CXI);
- włamanie w dniu 4 października 2006 r. w W. do samochodu osobowego marki V. nr rej. [...] i kradzież pieniędzy, rzeczy osobistych i dokumentów na szkodę V. D. i R. V. (pkt CXIII);
- kradzież w nocy z 30 na 31 października 2006 r. w L. 14 sztuk półtuszy wieprzowych na szkodę S. M. (CXV);
- włamanie w dniu 4 listopada 2006 r. w D. do składu budowlanego i kradzież paliwa i szeregu przedmiotów na szkodę A. S. (pkt CXVII, CXIX);

- włamanie w nocy z 20 na 21 listopada 2006 r. w R. i kradzież koparko - ładowarki marki K. na szkodę K. S. (pkt CXX);
- kradzież w dniu 15 grudnia 2006 r. w G. przyczepki samochodowej V. nr rej. [...] na szkodę A. P. oraz ładunku w postaci choinek i stroików sztucznych na szkodę A. N. (pkt CXXIV).

Za poszczególne czyny D. G. został skazany na kary pozbawienia wolności i kary grzywny, a następnie orzeczono wobec niego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych (pkt CXXVI wyroku). Na mocy art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środki karne w postaci obowiązków częściowego naprawienia szkody.

Na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd uniewinnił oskarżonego D. G. od zarzutów popełnienia przestępstw z punktów IX, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXIII, XXVII, XXIX, XXX, XXXV, XLI aktu oskarżenia, a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (pkt CXXVII wyroku).

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.; art. 92 k.p.k.; art. 193 k.p.k.; art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.; art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k.; art. 2 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść D. G. w zakresie pkt CXXVII wyroku (z wyjątkiem czynu z pkt XV), a to w zakresie uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 21 marca 2023 r., w sprawie II AKa 191/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1/ w części dotyczącej T. G. (pkt 8 – 10 wyroku):

- uchylił ust. LXXXV w zakresie uniewinnienia oskarżonego T. G. od czynów zarzucanych mu w pkt. VII, XIII, XVI, XIX, XX i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania;

- zmienił ust. LXXXVI w ten sposób, że ustalił na podstawie art. 77 § 2 k.k., iż oskarżony T. G. może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie po odbyciu nie mniej niż 30 (trzydziestu) lat kary;

- w pozostałym zakresie w stosunku do oskarżonego T. G. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

2/ w części dotyczącej D. G. (pkt 13 – 18 wyroku):

- zmienił ust. CXV w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. XXXVI aktu oskarżenia jego opis, wartość skradzionego mienia, obniżył orzeczone w ust. CXVI obowiązki naprawienia szkody;

- zmienił ust. CXXII w ten sposób, że oskarżonego D. G. uniewinnił od czynu zarzucanego mu w pkt. XL aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami procesu za obie instancje obciążył Skarb Państwa, uchylając równocześnie ust. CXXIII dotyczący obowiązku naprawienia szkody;

- uchylił ust. CXXVII w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego D. G. od czynów zarzucanych mu w pkt. XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXIX, XXX - i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania;

- na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. G. karę łączną 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 220 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 zł;

- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. G. utrzymał w mocy.

Należy przypomnieć, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji obejmowało 13 osób, przy czym kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli także obrońcy skazanych T. G. i D. G.

Obrońca skazanego T. G. zaskarżył ten wyrok w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok Sądu I instancji, to jest jego punkt 10, a nadto w zakresie, w jakim zmieniono ust. LXXXVI wyroku Sądu I instancji poprzez ustalenie, że skazany T. G. może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie po odbyciu nie mniej niż 30 lat kary (punkt 9 wyroku).

Autor tej kasacji na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

1/ art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez rozważenie w sposób nienależyty podniesionych przez skazanego T. G. zarzutów i przeprowadzenie w sposób nieprawidłowy kontroli odwoławczej polegającej na uznaniu za słuszną dowolnej oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji i akceptacji orzekania przez ten Sąd z pominięciem przy ocenie materiału dowodowego istotnych dowodów w sprawie, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co objawiło się w:

- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał wyjaśnienia W. W. za wiarygodne, podczas gdy są one niespójne, chaotyczne, mało precyzyjne oraz częściowo sprzeczne z zalegającym w sprawie materiałem dowodowym, a nadto pewne sformułowania i wypowiedzi wspomnianego sugerują, iż depozycje jego były oparte na doniesieniach prasowych i medialnych;
- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał fakt prostowania na kolejnych etapach postępowania szeregu podanych przez W. W. informacji, w miarę ich konfrontacji z innymi dowodami za irrelevantny w kontekście oceny jego wiarygodności, podczas gdy zmienianie przez niego wersji w miarę zapoznawania się z materiałem dowodowym stanowi próbę dostosowania jego zeznań do okoliczności podawanych przez innych świadków i stworzenia obrazu spójnych ich relacji;
- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał za wiarygodne depozycje świadka J. P. w sytuacji, gdy depozycje te były lakoniczne i odwoływały się do bliżej nieokreślonych protokołów krakowskich, co sugeruje obawę świadka przed składaniem depozycji odmiennych niż w innych postępowaniach;
- uznaniu, że irrelevantne dla czynienia ustaleń co do sprawstwa skazanego T. G. są depozycje świadków w zakresie w jakim wskazywali oni, iż nie rozpoznali go jako osoby uczestniczącej w inkryminowanych zdarzeniach;
- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał wyjaśnienia skazanego T. G. za niewiarygodne w zakresie w jakim negował on popełnienie przez siebie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy wyjaśnienia te są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a nadto korespondują one z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;

- odstąpieniu od zbadania motywu konfliktu pomiędzy skazanym T. G. a W. W., J. P. oraz M. T. w ramach weryfikacji dokonanej przez Sąd I instancji oceny wiarygodności wyjaśnień skazanych W. W. i M. T. oraz zeznań świadka J. P., która to okoliczność stanowi silny motyw niesłusznego obciążania wspomnianego w ramach przedmiotowego postępowania przez współskazanych;
- uznaniu, że treść i wnioski opinii specjalistycznych, w tym opinii daktyloskopijnych, osmologicznych, traseologicznych, itp. w zakresie w jakim nie wskazały na sprawstwo skazanego T. G. pozostają irrelewantne w procesie ustalania sprawstwa i winy, albowiem opinia negatywna nie jest dowodem na brak sprawstwa, podczas gdy brak pozostawienia przez skazanego jakichkolwiek śladów wespół z brakiem rozpoznania go przez jakichkolwiek świadków jest dowodem na korzyść skazanego, który nawet jeżeli nie świadczy o braku sprawstwa i winy, to z całą stanowczością wywołuje poważne wątpliwości w tej kwestii, a tym samym nie pozwala na obalenie domniemania niewinności.

2/ art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, iż Sąd I instancji słusznie oddalił zgłoszone przez obrońcę skazanego T. G. wnioski dowodowe o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów jak w pismach z dnia 2 lipca 2018 roku oraz 27 grudnia 2018 roku, tj. dowodów z określonych dokumentów zalegających w aktach zakończonej już sprawy przed Sądem Okręgowym w Krakowie o sygn. akt III K 24/12, III K 214/08, przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie o sygn. akt II AKa 129/11, II AKa 124/17, przed Sądem Okręgowym w Kielcach o sygn. akt III K 109/10 i III K 168/11, w szczególności zaś przeprowadzenie dowodu z protokołów eksperymentów procesowych z udziałem W. W. oraz protokołów dokumentujących czynności przesłuchania J. P. i składania wyjaśnień przez skazanych T. G., W. W. i M. T., notatki urzędowej z dnia 2 stycznia 1996 roku sporządzonej przez oficera R. A., a nadto o zwrócenie się do Starostwa Powiatowego w K. o udzielenie informacji na temat nabycia przez W. W. ciągnika rolniczego marki Ursus oraz czy T. G. oraz A. i J. S. byli kiedykolwiek zarejestrowani jako właściciele pojazdu R., o zwrócenie się do P. sp. z o.o. oraz P.1 sp. z o.o. o udzielenie informacji na temat miejsca logowania telefonu oraz wykazu połączeń z numeru telefonu numer [...], o wykonanie eksperymentu procesowego z udziałem W. W. na posesji w O. koło P., o ponowne przesłuchanie J. P., a nadto, że słusznie oddalił wnioski dowodowe

zgłoszone przez samego skazanego T. G. w pismach z dnia 9 kwietnia 2018 roku (załączone do pisma obrońcy z dnia 13 kwietnia 2018 roku), 10 września 2018 roku, 5 października 2018 roku, 8 października 2018 roku, 19 listopada 2018 roku (wszystkie załączone do pisma obrońcy z dnia 27 grudnia 2018 roku).

3/ art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wyszczególnionych w treści pisemnej apelacji wniosków dowodowych obrońcy skazanego, uprzednio oddalonych także przez Sąd I instancji, która to decyzja Sądu I instancji miała być przedmiotem weryfikacji przez Sąd II instancji, mimo, że przeprowadzenie tychże dowodów w sposób oczywisty zmierzało do wykazania niewinności skazanego T. G., a nadto do zaprzeczenia wiarygodności wyjaśnień skazanych W. W. i M. T. oraz depozycji świadka J. P.

4/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. art. 9 § 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacyjnego i niedostrzeżenie zaniechania działania przez Sąd I instancji z urzędu w sytuacji, w której wyjaśnienie istotnych wątków w sprawie zakreślonych ramowo przez obronę skazanego T. G. wymagało podjęcia przez Sąd I instancji aktywności z urzędu, z uwagi na brak możliwości podjęcia aktywności przez obronę w tym zakresie, a to z kolei z uwagi na odmowę skazanego M. T. udzielania odpowiedzi na pytania współoskarżonych i ich obrońców.

5/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji skazanego przejawiające się brakiem jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutu rażącej niewspółmierności kar orzeczonych względem skazanego T. G. za czyny wymienione w punktach I, II, III, IV, V, VIII, X, XI, XII, XVIII, XXXIII, XXXIV, XXXVII, XLIII aktu oskarżenia oraz kary łącznej w postaci kary dożywotniego pozbawienia wolności, co znajduje wyraz w uzasadnieniu Sądu II instancji (pkt. 41 uzasadnienia, strona 104) gdzie wskazano, że zarzut obrońcy skazanego T. G. w zakresie kary dotyczył tylko obostrzenia warunków przedterminowego zwolnienia, podczas gdy obrońca oprócz tego zarzutu podniósł także zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej.

6/ art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. polegające na tym, że Sąd II instancji orzekając odmiennie co do istoty, nie dokonał wszechstronnej, kompletnej i wnikliwej oceny wszystkich przesłanek z art. 77 § 1 k.k., na podstawie

których ustala się prognozę kryminologiczno - społeczną, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasad prawidłowego rozumowania - i nie poddał w tym zakresie prawidłowej analizie i ocenie całego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, oceniając, iż w sprawie w stosunku do skazanego T. G. zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na wyznaczenie surowszego ograniczenia do skorzystania przez skazanego z warunkowego zwolnienia, niż przewidziane w art. 78 k.k.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 10, to jest w części, w jakiej Sąd II instancji utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy, a nadto w konsekwencji także i w jego punkcie 9 - i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym właściwemu Sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca skazanego D. G. zaskarżył wyrok w zakresie pkt. 17 i 18 i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

Co do czynu z pkt. XI aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu II instancji poczynionych za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń Sądu II instancji poczynionych za Sądem I instancji, co do popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu a w efekcie uznaniu D. G. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy całościowa, prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, wskazuje, że oskarżony nie popełnił tego czynu;

2/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej, co doprowadziło do błędnego uznania za wiarygodne dowodów wskutek ich dowolnej oceny, skutkujących przyjęciem popełnienia przez skazanego zarzucanego czynu.

Co do czynu z pkt. XII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń Sądu II instancji poczynionych za Sądem I instancji, co do popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu i przyznanie w pełni wiarygodności wyjaśnieniom skazanego W. W., podczas gdy informacje co do zdarzenia przekazywane przez w/w różniły się na poszczególnych etapach postępowania, wobec czego, ocenione winny zostać ze szczególną ostrożnością oraz poprzez nieoparcie rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania mających istotne znaczenie dla sprawy, zwłaszcza poprzez nieuwzględnienie w toku postępowania notatki służbowej z dnia 28.12.2005 r. (t. LVI), z której wynika liczba oraz opis osób widniejących na nagraniu z chwili zdarzenia.

Co do czynu z pkt XXII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się przez Sąd Odwoławczy do zarzutu sprzeczności wyjaśnień oskarżonego M. T., które to pozostawały w sprzeczności z wyjaśnieniami pokrzywdzonej A. K., a także z notatką policyjną z dnia 7.01.2005 r., która to zawiera opis okoliczności znalezienia skradzionego samochodu;

2/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej, co doprowadziło do błędnego uznania za wiarygodne dowodów wskutek ich dowolnej oceny - skutkujących przyjęciem popełnienia przez skazanego zarzucanego czynu;

3/ art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń Sądu II instancji poczynionych za Sądem I instancji, co do popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów z pominięciem wydanej w toku postępowania opinii nr [...] wydanej na podstawie ekspertyzy kryminologicznej z dnia 12.05.2017 r., z której wynika brak zgodności próbek zapachowych pobranych z porzuconego pojazdu V. z materiałem zapachowym pobranym od D. G.

Co do czynu z pkt XXV aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się przez Sąd Odwoławczy do zarzutu sprzeczności wyjaśnień oskarżonego M. T., które to wyjaśnienia w wielu kwestiach pozostawały ze sobą w sprzeczności, jak np. liczba skradzionych psów, czy liczba znajdujących się na posesji kojców, a co za tym idzie brak rozpatrzenia w/w wyjaśnień ze szczególną ostrożnością oraz odmówieniem wiarygodności wyjaśnień D. W. [G.], który to konsekwentnie zaprzecza udziałowi w przedmiotowym czynie.

Co do czynu z pkt XXVI aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się przez Sąd Odwoławczy do zarzutu sprzeczności przez przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. T. oraz wyjaśnieniom oskarżonego W. W., które to pozostają w sprzeczności co do miejsca przewiezienia skradzionego alkoholu oraz osoby, która dokonała sprzedaży alkoholu, co stanowiło wątpliwość co do wiarygodności w/w wyjaśnień oraz braku chęci ze strony współoskarżonych pomówienia oskarżonego D. G., a co za tym idzie nieuwzględnieniu w/w wyjaśnień ze szczególną ostrożnością, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przekonania, że oskarżony D. G. brał udział w przedmiotowym przestępstwie.

Co do czynu z pkt. XXXI i XXXII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu II instancji za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i niepoczynienie przez Sąd Odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu I instancji i błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji co do popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów i przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. T., oraz jednocześnie wyjaśnieniom oskarżonego W. W., w sytuacji gdy w czasie przeprowadzonej w dniu 12.04.2017 r. konfrontacji zeznań oskarżonych M. T. oraz W. W., pada sformułowanie od W. W.: „zaraz się okaże, że była tam cała wieś, wszystkie G.”, co wskazuje na rozbieżność w twierdzeniach dotyczących osób biorących udział w powyższych czynach, a także wątpliwość co do udziału D. G. w w/w przestępstwach.

2/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej, co doprowadziło do błędnego uznania za wiarygodne dowodów wskutek ich dowolnej oceny - skutkujących przyjęciem popełnienia przez skazanego zarzucanych czynów;

3/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na zaniechaniu prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej nieprawomocnego orzeczenia i nienależytym rozpoznaniu apelacji obrońcy, a w konsekwencji zaaprobowaniu przez Sąd Apelacyjny ewidentnie błędnej i niepełnej oceny materiału dowodowego Sądu Okręgowego dokonanej na podstawie wybiórczej analizy istotnych okoliczności ujawnionych w toku postępowania mających istotne znaczenie dla sprawy, zwłaszcza poprzez nieuwzględnienie zeznań świadka zdarzenia P. D. z dnia 18.05.2006 r., który wskazał, iż nie jest w stanie rozpoznać chociażby płci osoby odjeżdżającej samochodem C., podczas gdy jest on jedynym świadkiem zdarzenia.

Co do czynu z pkt XXXIII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej, co doprowadziło do błędnego uznania za wiarygodne dowodów wskutek ich dowolnej oceny - skutkujących przyjęciem popełnienia przez skazanego zarzucanego czynu.

2/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu II instancji za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń, a w konsekwencji niepoczynienie przez Sąd Odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu I instancji i błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji, odnośnie popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu, zwłaszcza poprzez nieuwzględnienie notatki policyjnej z dnia 25.07.2006 r., według której podczas oględzin miejsca zdarzenia nie ujawniono śladów, mających związek z przestępstwem, a ponadto wskazującej na brak świadków zdarzenia oraz podzielenia przez Sąd Odwoławczy za Sądem I instancji rozstrzygnięcia na zeznaniach P. N. - pokrzywdzonego, który nie był świadkiem zdarzenia i nie widział na miejscu D. G. oraz wyjaśnieniach oskarżonego W. W.,

stojących w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego w kwestii dotyczącej choćby ilości skradzionego paliwa.

Co do czynu z pkt XXXIV aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń i niepoczynienie przez Sąd Odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu I instancji i błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji, co do popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu, a zwłaszcza podzieleniu przez Sąd Odwoławczy za Sądem I instancji rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach oskarżonego W. W., wskazującego rozbitcie prawej, przedniej szyby samochodu, które to pozostają w sprzeczności ze złożonym przez pokrzywdzonego R. V. zawiadomieniem o przestępstwie z dnia 4.10.2006 r. twierdzącego, iż rozbito lewą, tylną szybę pojazdu, a także uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań obu pokrzywdzonych, co do opisu sprawców, którzy po zmroku pozostawali w ciągłym ruchu i niemożliwe było w tej sytuacji ujrzenie twarzy D. G.

Co do czynów z pkt. XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń i niepoczynienie przez Sąd Odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu I instancji i błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji, odnośnie popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów, a zwłaszcza podzieleniu przez Sąd Odwoławczy za Sądem I instancji ustaleń w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. T. oraz W. W., które to w kwestii określenia osób biorących udział w przestępstwie oraz wskazania osób, które samochodem przewiozły sprawców na miejsce zdarzenia są rozbieżne, a co za tym idzie brak rozpatrzenia w/w wyjaśnień ze szczególną ostrożnością oraz odmowa wiarygodności wyjaśnień D. W., który to konsekwentnie zaprzecza udziałowi w przedmiotowym czynie.

Co do czynu z pkt XXXIX aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej, co doprowadziło do błędnego uznania za wiarygodne dowodów wskutek ich dowolnej oceny, skutkujących przyjęciem popełnienia przez skazanego zarzucanego czynu.

Co do czynu z pkt XLII aktu oskarżenia:

1/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego za Sądem I instancji wobec skazanego wyłącznie na dowodach przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń Sądu, co do popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu i niepoczynienie przez Sąd Odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu I instancji i błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji w zakresie wiarygodności wyjaśnień W. W., które stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego M. T., co do osób biorących udział w przestępczym procederze, przez co wyjaśnienia te winny być przez Sąd potraktowane ze szczególną ostrożnością.

Nadto autor kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1/ art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku skazanego D. G. o wyłączenie od orzekania w sprawie Sędziów: T. S., J. P. i P. A., wskutek czego w niniejszej sprawie orzekali Sędziowie, co których istniały uzasadnione wątpliwości co do ich warunku niezależności i niezawisłości.

2/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej poprzez: - uznanie w całości ustaleń faktycznych Sądu I instancji za swoje;
- pozorne, a nie wnikliwe, rzetelne i wyczerpujące odniesienie się do zarzutów apelacji, w szczególności: w zakresie nieścisłości, braku logiki i zmian wyjaśnień W. W. i M. T., odmiennego sposobu oceniania wyjaśnień D. G. i współoskarżonych w sprawie W. W. i M. T.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Jak z powyższego wynika, kasacje nie zawierały zarzutu z art. 439 § 1 k.p.k., zwłaszcza w postaci nienależytej obsady Sądu odwoławczego.

W toku rozprawy kasacyjnej w dniu 18 grudnia 2024 r. Sąd Najwyższy zasygnalizował, że zachodzi konieczność rozważenia z urzędu okoliczności mogących wskazywać na zaistniałe na etapie postępowania odwoławczego uchybienie mające postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a związanej z udziałem w składzie Sądu Apelacyjnego w Krakowie del. SSO X. Y. W tej sytuacji Sąd Najwyższy postanowił zwrócić się: do Prezesa Sądu Okręgowego w Krakowie o nadesłanie akt osobowych X. Y. oraz do Przewodniczącego KRS o nadesłanie dokumentacji konkursowej, w której brał udział sędzia SSO w Krakowie X. Y.

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 2 kwietnia 2025 r. w sygnalizowanym zakresie strony zajęły następujące stanowiska:

- obrońca skazanego D. G. poparł wniesioną kasację i stwierdził, że „nie neguje uchybień z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i wnosi o uchylenie tego wyroku, jeżeli Sąd Najwyższy dostrzega istnienie tego uchybienia”.

- obrońca skazanego T. G. poparł kasację i stwierdził, że „w kwestii uchybień z art 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wnosi o uchylenie tego wyroku, jeżeli Sąd Najwyższy dostrzega istnienie tego uchybienia”.

- prokurator Prokuratury Krajowej stwierdził, że „wnosi o przeprowadzenie testu niezawisłości zgodnie z dokumentami, które zostały zgromadzone i jeżeli Sąd Najwyższy uzna tak jak w innych sprawach [dotyczących tego sędziego], to wnosi ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesione w tej sprawie na korzyść skazanych T. G. i D. G. kasacje okazały się o tyle skuteczne, że spowodowały uchylenie zaskarżonego nimi wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

O takim rozstrzygnięciu Sądu Najwyższego zadecydowało ujawnienie z urzędu w toku kontroli kasacyjnej bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., którą dotknięte było orzeczenie Sądu odwoławczego. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Podniesione przez obu skarżących zarzuty dotyczyły wyłącznie rażącego - ich zdaniem - naruszenia przez Sąd odwoławczy różnych przepisów prawa procesowego, które nadto w ocenie autorów kasacji miały istotny, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Skargi te nie zostały natomiast oparte o jakiekolwiek uchybienie wymienione w art. 439 k.p.k.

A zatem w przypadku rozpoznawania kasacji obowiązkiem Sądu Najwyższego jest uchylenie zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść poddanego kontroli orzeczenia, w wypadku stwierdzenia któregoś z uchybień uregulowanych w art. 439 § 1 k.p.k. Nie ma w związku z tym znaczenia czy takie zarzuty były formułowane w środku odwoławczym, ani też czy wcześniej strony sygnalizowały okoliczności, które - w wypadku ich potwierdzenia - mogłyby prowadzić do następczego stwierdzenia tego rodzaju uchybienia. W tej sytuacji ujawnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. musiało skutkować uchyleniem wydanego z udziałem sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie delegowanego do Sądu Apelacyjnego w Krakowie X. Y., wyroku Sądu odwoławczego w sprawie II AKa 191/22 i przekazaniem sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Stwierdzone z urzędu przez Sąd Najwyższy uchybienie było przy tym wystarczające do wydania orzeczenia kasacyjnego (art. 436 k.p.k.), w związku z tym rozpoznanie uchybień podniesionych w samych kasacjach przez obrońców byłoby przedwczesne. W konsekwencji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art.

536 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok co do T. G. i D. G., a na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. i art. 536 k.p.k. także w stosunku do 6 innych osób (o czym w dalszej części uzasadnienia) i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Należy podkreślić, że ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jednoznacznie wskazuje, że problem niezależności i właściwej kompozycji sądów, w składzie których zasiadają osoby przedstawione do powołania na stanowisko sędziego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) ma charakter systemowy. Problematyka ta nabiera szczególnego wymiaru co do sędziów, których kariery w strukturze sądownictwa powszechnego były nietypowe o tyle, że awanse do sądów wyższych instancji lub na stanowiska funkcyjne miały bezprecedensowo szybki charakter.

Sąd Najwyższy rozpoznający przedmiotową kasację w pełni podziela stanowisko zawarte w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (*BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, z. 2, poz. 7*), w której stwierdzono: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (...), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (teza 2 uchwały).

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził między innymi – „Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej zachowanie. Mogą one

obejmować powiązanie sędziego ze stronami sporu, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, w tym innych organów państwa czy partii politycznych. Znaczenie może mieć przy tym sposób uzyskania określonych profitów lub awansów przez sędziego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym na gruncie tej uchwały podkreśla się, że obok podniesienia, iż dana osoba została powołana na stanowisko sędziego na wniosek nowo-ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, konieczne jest wskazanie dodatkowych okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardów niezawisłości i bezstronności sędziego, co w rezultacie może prowadzić do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2024 r., II KK 503/23, LEX nr 3752571; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, LEX nr 3421900; z dnia 17 lutego 2021 r., IV KK 17/21, LEX nr 3121320*).

Stanowisko to zostało potwierdzone i wzmocnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), gdzie zaakcentowano ponownie, że:

„1. Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1;

„2. brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Konsekwencją powyższego jest konstatacja, że w stosunku do osób, które przystąpiły do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. upadło

domniemanie niezawisłości i bezstronności sędziego nominowanego na wniosek nowej Krajowej Rady Sądownictwa, a ustalenie czy konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronniczy, wymaga przeprowadzenia dowodu bezstronności (gdy przed 2018 r. trzeba było wykazać sytuację przeciwną - brak bezstronności). Ponownie należy podkreślić, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić w konkretnych realiach rozpoznawanej sprawy.

Taką potrzebę i zasadność przeprowadzania testu bezstronności potwierdził Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach stwierdzających zarówno naruszenie standardu bezstronności w odniesieniu do niektórych sędziów sądów powszechnych powołanych z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, jak też nie dopatrując się uchybień z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do innych sędziów poddanych testowi bezstronności (*m.in. w sprawach: I KK 229/23; II KK 206/21; II KK 489/21; II KK 505/21; II KK 55/23; II KK 74/22; II KK 571/22; II KO 111/21; II KS 32/21; II KK 119/22; II KK 192/22; II KK 469/22; V KK 562/22; II KK 607/22; II KK 614/22; II KK 55/23; III KK 193/20; III KK 375/21; III KK 404/21; III KK 39/22; III KK 60/23; III KK 109/23; III KK 185/23; III KK 445/23; III KK 471/23; III KS 26/22; V KK 17/23*).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano model odpowiedniego przeprowadzenia tego rodzaju testu niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podkreśla się, że należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać między innymi: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecjonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, dodatkowe

zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 lutego 2024 r., IV KK 25/24, LEX nr 3690962; z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21, OSNK 2023, z. 5 – 6, poz. 24; z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KS 6/24, LEX nr 3704994*).

Zaakcentować wypada, że taki test bezstronności przeprowadzany jest w oparciu o standard wypracowany przez Europejski Trybunał Praw Człowieka na gruncie sprawy *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii* (wniosek nr 26374/18, wyrok Wielkiej Izby z dnia 1 grudnia 2020 r.), w której Trybunał wskazał, że:

- procedura powoływania sędziów musi zapewniać gwarancje przeciwko niedopuszczalnym formom wpływania i uznaniowości innych władz, zarówno na wstępnym etapie powoływania, jak i w czasie sprawowania urzędu (pkt 224),
- naruszenie prawa w procesie powoływania sędziego może nadać nieprawidłowy charakter jego udziałowi w późniejszym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości (pkt 226),
- jeżeli w procedurze powoływania sędziego doszło do nieprawidłowości, to w każdej późniejszej sprawie rozpoznawanej z udziałem tego sędziego konieczna może być ocena, czy były one na tyle poważne, że mogły doprowadzić do podważenia zasady bezstronności sądu orzekającego (pkt 234).

Na tle m.in. tych uwag ETPCz sformułował trzypunktowy test, w oparciu o który można dokonywać oceny wagi uchybień mających miejsce przy powołaniu sędziego. Zbadać należy zatem, czy:

- 1/ w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego;
- 2/ naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter;
- 3/ zostało ono ustalone i naprawione na szczeblu sądów krajowych.

Mając na względzie te uwagi, a także wskazane wyżej uwarunkowania ustrojowe w postaci roli w procesie nominacji sędziowskich wadliwie powołanej i obsadzonej KRS, w istocie, *a priori* odpowiedzieć można, że dwa pierwsze kryteria

testu zawsze wypadać będą dla nominanta negatywnie. Doszło bowiem do naruszenia prawa krajowego - Konstytucji RP - poprzez złożenie wniosku o powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który poprzez „zbliżenie” do władz politycznych nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, obiektywnie, z punktu widzenia postronnego obserwatora, może być postrzegany jako bezstronny.

Konsekwencją powyższego jest konstatacja, że w stosunku do osób, które przystąpiły do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. upadło domniemanie niezawisłości i bezstronności sędziego nominowanego na wniosek nowej Krajowej Rady Sądownictwa, a ustalenie czy konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronniczy, wymaga przeprowadzenia dowodu bezstronności. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*. A zatem, dla przyjęcia istnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. konieczne jest wykazanie okoliczności, które w konkretnej sprawie przesądziły, że sędzia sądu powszechnego powołany przez wadliwie obsadzoną Krajową Radę Sądownictwa nie spełnia standardu sądu bezstronnego. Chodzi zatem o szczególne okoliczności uzasadniające w konkretnym przypadku odnoszonym do danego sędziego przypuszczenie, że gwarancje niezawisłości zostały w istotny sposób osłabione.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela w pełni wywody zawarte w sprawach rozpoznawanych już przed tym Sądem w odniesieniu do Sędziego X. Y., to jest - III KS 26/22, III KK 347/23, III KK 212/23 i III KK 177/24, w których test sędziego wypadł negatywnie. Przytoczone tam okoliczności w pełni przekonują, że działalność Sędziego X. Y., w ocenie Sądu Najwyższego, postrzegana jest przez pryzmat jego „niezwykłej” w ostatnich kilku latach kariery sędziowskiej. W sprawach tych zaprezentowano nie tylko szczegółową analizę prawną dotyczącą tzw. instytucjonalnego aspektu niezależności sędziego od innych, niż sądownicza władz,

ale także drobiazgowo przeanalizowano przebieg kariery Sędziego X. Y. w strukturze wymiaru sprawiedliwości, poczynając od 2017 roku, który należy uznać za początek zmian organizacyjnych w sądownictwie powszechnym, zmierzających do nieakceptowalnego na płaszczyźnie konstytucyjnej i konwencyjnej, systemowego podporządkowania wymiaru sprawiedliwości władzy ustawodawczej i wykonawczej. Rozważania i oceny zawarte w powyższych judykatach w pełni podziela także skład Sądu Najwyższego orzekający w niniejszej sprawie i uznaje, że procedowanie przez Sąd odwoławczy z udziałem Sędziego X. Y. nie zapewniało stronom postępowania jednej z podstawowych w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji RP) gwarancji procesowych, którą jest prawo dostępu do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.).

Wobec przeprowadzenia w czterech w/w sprawach testów wobec sędziego X. Y., nie zachodzi potrzeba ponownego i szczegółowego powtarzania wszystkich okoliczności w tych sprawach podniesionych, a jedynie wskazania na najważniejsze ustalenia, a mianowicie:

1/ sędzia X. Y. powołany został postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2009 r. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...]. Zajmując jeszcze to stanowisko, został w 2018 r. wyznaczony na wykładowcę Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury.

2/ w 2019 r. jeszcze jako sędziego Sądu Rejonowego [...] powołano go w skład Okręgowej Komisji Wyborczej w [...], początkowo jako członka tej Komisji, a następnie od 2023 r., gdy był już sędzią Sądu Okręgowego, jako Zastępcę Przewodniczącego.

3/ od dnia [...] 2019 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do orzekania w ramach stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w [...].

4/ w okresie delegacji na wniosek Prezes Sądu Okręgowego [...], sędzia X. Y. został powołany z dniem 1 października 2020 r. na stanowisko Wiceprezesa Sądu Okręgowego w [...]. Należy zaakcentować, że powierzenie funkcji wiceprezesa sądu okręgowego sędziemu sądu rejonowego całkowicie odbiegało od dotychczasowych

standardów, prowadziło do pominięcia w sprawowaniu istotnej funkcji administracji sądowej sędziów sądu okręgowego posiadających stosowną wiedzę i kompetencje. Nasuwa się przypuszczenie, że uzasadnieniem takiego powołania mogło być zapewne szczególne zaufanie władzy wykonawczej do sędziego X. Y.

5/ postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2020 r. Pan X. Y. został powołany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w [...].

6/ w marcu 2021 r. złożony został wniosek o delegowanie sędziego X. Y. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...], a delegację udzieloną przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu [...] 2021 r., sędzia rozpoczął w dniu [...] 2021 r.

7/ w dniu 29 sierpnia 2022 r. delegacji na okres jednego roku do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...] udzielił sędziemu X. Y. Minister Sprawiedliwości. Kolejna taka delegacja została udzielona od dnia [...] 2023 r. do dnia [...] 2024 r.

8/ od 2020 r. sędzia X. Y. był wielokrotnie powoływany przez Ministra Sprawiedliwości jako jego przedstawiciel w skład różnego rodzaju komisji egzaminacyjnych.

9/ w 2022 r. sędzia X. Y., zdecydował się na udzielenie poparcia ubiegającym się o powołanie w skład wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa sędziom: I. B., E. Ł., K. M, D. P. oraz P. S. Działo się to w okresie, gdy funkcjonowanie Krajowej Rady Sądownictwa w kształcie określonym ustawą o KRS z grudnia 2017 r. zostało już jednoznacznie negatywnie ocenione nie tylko w orzecznictwie Sądu Najwyższego, lecz również organów międzynarodowych.

10/ Analiza dokumentacji dotyczącej drogi zawodowej sędziego X. Y. wskazuje zatem na przyspieszenie rozwoju jego kariery od roku 2018, związane przy tym jednoznacznie z poparciem dla działań oraz współpracą z organami władzy wykonawczej wprowadzającymi negatywne dla polskiego sądownictwa zmiany, mające na celu ograniczenie niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Po raz kolejny uznać zatem należy za trafne stwierdzenie wyrażone przez Sąd Najwyższy w powyżej wymienionych sprawach „testowych”, że sędzia X. Y. znalazł się w gronie sędziów cieszących się szczególnym zaufaniem ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, przekraczającym granice typowego zaufania jakiego należy

oczekiwać w relacjach sędzia - organ władzy wykonawczej, a korzystał z tego zaufania w okresie, w którym ten sam organ władzy wykonawczej dążył do ograniczenia niezależności i niezawisłości organów władzy sądowniczej.

Wdrożenie w niniejszej sprawie badania instytucjonalnej niezawisłości sędziego, którego wcześniej nakreślone ramy prawne i – znajdujące oparcie w orzecznictwie Trybunałów międzynarodowych – standardy procedowania, mają obecnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego charakter utrwalony, spowodowało uznanie, że skład Sądu Apelacyjnego w Krakowie z udziałem sędziego X. Y. nie stanowił ustanowionego ustawą sądu dochowującego gwarancji bezstronności i niezależności wymaganych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych UE. W tej sytuacji, tak jak i w wypadku wcześniej przeprowadzonych testów, także w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że wskazane okoliczności mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezależności od czynników zewnętrznych sądu utworzonego z udziałem sędziego w szczególności od bezpośrednich lub pośrednich wpływów władzy wykonawczej. Sąd taki był zatem nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Stwierdzając wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok co do T. G. i D. G. w części, w jakiej utrzymano w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie skazania za przypisane czyny i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy był zobligowany zbadać także sytuację prawną wszystkich pozostałych współoskarżonych. Należy przypomnieć, że niniejsze postępowanie przed Sądem II instancji dotyczyło 13 współoskarżonych.

Jak stanowi art. 435 k.p.k., sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Przepis ten ma wprost zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym (art. 536 k.p.k.) i daje Sądowi

Najwyższemu nie tyle uprawnienie, co nakłada obowiązek orzeczenia na korzyść współoskarżonego, który nie wniósł środka zaskarżenia, jeżeli orzeczenie to zmienia lub uchyla z tych samych względów na korzyść pozostałych, którzy taki środek odwoławczy wnieśli. Taka właśnie sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie.

Jednakże trzeba zauważyć, że uchylenie wyroku na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego, co oznacza, iż w ponowionym postępowaniu sytuacja oskarżonych, wobec których przepis ten znalazł zastosowanie, nie może ulec pogorszeniu. Podstawą uchylenia lub zmiany orzeczenia na korzyść współoskarżonego jest między innymi to, by te same względy, które skutkowały uchyleniem lub zmianą orzeczenia na korzyść oskarżonego, co do którego środek odwoławczy został rozpoznany i był skuteczny, istniały w odniesieniu do oskarżonego, co do którego nie wniesiono środka lub wniesiony środek był nieskuteczny. Te same względy, to wystąpienie w treści orzeczenia co do oskarżonego tego samego uchybienia, które spowodowało uchylenie lub zmianę orzeczenia co do współoskarżonego, co do którego wniesiono i rozpoznano środek odwoławczy. Najszerszą podmiotową formułą „tożsamości uchybienia” jest sytuacja, gdy na skutek kasacji (apelacji) co do jednego oskarżonego sąd kasacyjny (apelacyjny) stwierdzi istnienie bezwzględnego powodu odwoławczego, którego charakter oddziałuje na wszystkich oskarżonych (*por. J. Matras [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz. K. Dudka (red.), WKP 2023, Komentarz do art. 435 i art. 536*).

Jak już wcześniej wspomniano, żadna z kasacji nie podniosła zarzutu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., kwestię tę badał z urzędu Sąd Najwyższy. A zatem w przypadku osób nieobjętych postępowaniem kasacyjnym, lecz które wносиły apelacje, nie zachodziła klasyczna przesłanka z art. 435 k.p.k., że te same względy podniesione w kasacji przemawiały za uchyleniem orzeczenia na rzecz pozostałych w współskazanych.

Oskarżeni M. P., S. K., S.T., P. B. i J. G. zostali uniewinnieni przez Sąd I instancji. Sąd Apelacyjny tylko wobec M. P. uchylił to rozstrzygnięcie i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zaś w stosunku do czterech pozostałych współoskarżonych wyrok uniewinniający utrzymał w mocy. W tej sytuacji

nie zachodziły prawne przesłanki do tego, by Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu odwoławczego wobec tych osób.

Natomiast Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. i art. 536 k.p.k. w części, w jakiej utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie skazania wobec oskarżonych W. W., A.M., M. T., P. C. oraz w całości wobec M. D. i J. S. – i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Z przyczyn zasygnalizowanych wcześniej, brak było podstaw do uchylenia tego wyroku w stosunku do T. G., D. G., W. W., A. M., M. T. i P.C., w takim zakresie, gdzie Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonych i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, bądź utrzymał w mocy uniewinniające orzeczenie Sądu Okręgowego, względnie to Sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonych od zarzutu popełnienia czynu zabronionego.

W toku ponownego postępowania Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności powinien zapewnić rozpoznanie sprawy przez Sąd niebudzący wątpliwości co do właściwej jego obsady, a następnie dokona wnikliwej analizy zarzutów zawartych we wniesionych w sprawie apelacjach.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Jarosław Matras	Małgorzata Gierszon	Zbigniew Puskarski
Andrzej Stępka	Eugeniusz Wildowicz	

[PŁ]

[r.g.]